

Seznam příloh

Příloha č. 1: Rozhovor s Miroslavem Dittrichem (interview)

Příloha č. 2: Rozhovor s Jiřím Šimánkem (interview)

Příloha č. 3: Rozhovor s Richardem Medkem (interview)

Příloha č. 4: Rozhovor s Petrem Štěpánkem (interview)

Příloha č. 5: Rozhovor s Karlem Zajícem (interview)

Příloha č. 6: Licence k celoplošnému rozhlasovému vysílání (scan)

Příloha č. 7: Ukázka bodového scénáře k vysílání z roku 1994 (scan)

Příloha č. 8: Část smlouvy o vzniku Rádía Alfa, a.s., (scan)

Příloha č. 1: Rozhovor s Miroslavem Dittrichem

Jak na tu dobu vzpomínáte?

Je to už docela dávno, ale vzpomínám na to strašně rád, protože to nejenom pro mě, ale i pro všechny další kolegy bylo něco úplně nového, zvláštního, když vznikalo nové rádio. Navíc ještě privátní a celoplošné, protože Rádio Alfa bylo první soukromé celoplošné rádio v ČR. Takže to byla velká věc. Druhé rádio, které dostalo licenci ve stejnou dobu, ale začalo vysílat později, byla dnešní Frekvence 1. My jsme byli první, Frekvence až druhá. Byla to pionýrská doba a málokdo z nás věděl, jak by takové rádio mělo vypadat, respektive každý si to představoval trošku jinak.

Každý asi přišel s nějakou svou zkušeností...

Ta licence původně byla na rádio typu české Svobodné Evropy. S kolegou Jardou Skalickým jsme ale měli jednoznačnou představu: připravili jsme schéma, předložili ho a snažili se ho prosadit, i když se to pak nepodařilo. Měli jsme tehdy ze všech nejlepší nápad, i když to zní dnes neuvěřitelně šíleně. Přišli jsme se zpravodajským schématem, který obsahoval zprávy v celou a v půl, mezitím nějaká hudba a nějaké vstupy. Tedy tak, jak dnes vysílá Impuls, což byl vlastně následovník Alfy.

A Radiožurnál.

A jsou to nejúspěšnější zpravodajská rádia. S tím jsme přišli. Ale nám se to nepodařilo prosadit, protože si jiní, možná výše nebo stejně postavení činovníci toho začínajícího rádia prosadili, že tam budou velké plochy publicistiky a pořadů. To jsme nechtěli, my jsme to chtěli mít čisté, jako je dneska Radiožurnál nebo Impuls.

A myslíte si, že právě tohle byla ta zásadní chyba, proč Alfa nakonec neměla takový úspěch?

Myslím, že jo. Ukázalo se to po dvou letech, že poslechovost není taková, jakou bychom si představovali. Možná kdybychom jeli od samotného začátku ten zpravodajský formát,

který stejně potom v závěru Alfa v podstatě měla, než ji převzal Impuls... Říkám to kvůli tomu, že by se na to nemělo zapomenout. Že my s Jardou Skalickým jsme v tom měli jasno, nikdo další.

Mluvil jste o pionýrské době. V čem spočívala?

Rádio Alfa mělo začít vysílat 13. září 1993, což se stalo, ale připravovalo se už od jara. Pro umístění rádia se zvolila budova organizace YMCA na Poříčí 12. Český rozhlas sídlí na Vinohradské 12, tak nám připadalo, že aspoň neodcházíme daleko. Tam to ale bylo staveniště, přebudovávaly se kancelářské prostory na studia, režie a už tenkrát tam byl takový malý newsroom, jako je dneska třeba na Radiožurnálu. Kolem nás chodili zedníci a my jsme v těch místnostech, které už byly hotové, začali přijímat nové lidi. Přetáhl jsem zhruba 20 vynikajících novinářů, zejména z bývalého federálního Československého rozhlasu.

Ten nedlouho předtím, koncem roku 1992, zanikl.

Takže tam přišla opravdu řada výborných novinářů, redaktorů a reportérů, rozhlasáků. Z hlediska lidského materiálu to bylo perfektně připravené. Do 13. září se to nakonec stihlo i po technické stránce a bylo to nádherné rádio.

Inspiraci jste brali hlavně z Českého rozhlasu a Svobodné Evropy, nebo i ze zahraničí? Kde jste nabyli know-how, jak to rádio dělat?

Inspirace byly dvě. Ze stanice Československo, na níž navázal Radiožurnál, a pak jsme věděli, že tu v roce 1990 až 1991 vysílalo rádio, které zřídila ČTK. Jmenovalo se Rádio Plus. To bylo jednoduché rádio: zprávy v celou, ve čtvrt, v půl, ve tři čtvrtě, mezitím hudba. Věděli jsme, že i socialistická Hvězda vznikla na základě vzoru BBC. A zase to bylo to jednoduché: zprávy v celou, v půl...

A mezitím nějaký obsah.

Prostě hudba, vstupy a tak dále. Tento jednoduchý model, který vymyslelo BBC už kdysi, převzal federální socialistický rozhlas. Dnes je takový Radiožurnál a Impuls. Když to má

být zpravodajské rádio – rychlé s hudbou do auta – a není to nějaké kulturní stanice, tak tento model je ten správný. A to jsme chtěli tenkrát prosadit, což se nám nepodařilo.

Vzpomenete na nějaké pořady?

Pochopitelně. Ráno, odpoledne a dopoledne tam byl moderátor. Ranní blok, který se jednu dobu jmenoval Dobré ráno s Alfou, pak se jmenoval Ranní Express. Dopoledne se jmenovalo Elixír Alfa, moderovali to dva nebo tři moderátoři a byl to formát, který si dnes můžete poslechnout na Frekvenci 1. Inklinují k tomu i Radiožurnál nebo Dvojka se svými hosty. Byla to taková zábavná show – chlap, blondýna a tmavovláška, bezvadně to bylo vymyšlené. Povídali si o životě, zvali si hosty, pouštěli písničky, celé to bylo živě vysílané. Pak byla Odpolední Alfa a v 18 hodin hlavní zpravodajská relace. K nám přišlo asi osm zprávařů z Československého rozhlasu, tak nebyl problém, oni přesně věděli. Byli jsme napojeni na ČTK, měli jsme ještě Reuters. Zpravodajské relace byly naprosto perfektní, to byla naprostá konkurence Radiožurnálu.

A měli jste i reportéry v terénu?

Taky. V té době to bylo srovnatelné s Radiožurnálem. Potom jsme s pár dalšími kolegy vymysleli a zařadili ekonomický pořad, který se jmenoval Cesty peněz. To nebyla odborná ekonomika, spíš taková běžná: kolik stojí benzin, proč rostou a klesají ceny, co vláda přijala a nepřijala, co se stalo v cizině a tak dále. A pak tam byla úplná specialita, a to byl sport, kdy tam bylo několik redaktorů, kteří také přišli z Československého rozhlasu. Rádio Alfa dokonce získalo licenci u tzv. STESu, marketingové firmy fotbalové asociace, a mělo exkluzivitu na vysílání přenosů z fotbalových zápasů. Dnes je zpátky pořad S mikrofonem za fotbalem, který tu byl už tehdy a který jsme vlastně Radiožurnálu uzmulí. Měli jsme i hodně zpravodajů ve velkých městech. Třeba v Brně byl Ivan Kvírenc, který dělal sportovní zpravodajství čistě jenom pro Alfu. Ve Zlíně i v Ostravě někdo byl. Zmobilizoval jsem bývalé krajské zpravodaje federální stanice Československo, kteří byli ve všech krajských městech, a ještě jsem oslovil i slovenské, kteří už k nám nepatřili, ale ještě pro nás dělali. Rádio Alfa mělo v prvním roce své existence lepší síť zpravodajů v krajích než Radiožurnál. Ten některé z nich vyhodil, s některými nechtěl spolupracovat. Já jsem je oslovil a měli jsme obrovskou a úžasnou síť krajských zpravodajů. To byla další věc, kterou jsme v té době převálcovali veřejnoprávní

rozhlas. Byl to boj, kdo bude lepší. Další věc je, že jsme měli i zahraniční zpravodaje v Izraeli, ve Francii, tam byl Jiří Bašta Slavíček, který původně dělal pro Svobodnou Evropu, pak v Anglii. V Německu byl Rudolf Strebinger, to byl letitý zpravodaj tamních významných novin. Toho jsme také přizvali ke spolupráci.

Kolik těch zahraničních zpravodajů dohromady bylo? Pět, šest?

Sedm, možná osm. Rádio Alfa bylo opravdu na úrovni. Mělo vynikající zprávy, krajské a zahraniční zpravodaje, sport a ještě mělo ekonomické a zábavní pořady. Akorát bylo trochu blbé, že o večerech, a zejména pak víkendech, se prosadili ti s jinými názory, publicisté. Byly tam i dvouhodinové diskusní pořady, kde se kecalo o ničem. Známe to i dneska. Tím se to vysílání strašně zastavovalo a to lidi odrazovalo, takže pak Alfa nezískala takovou popularitu, jakou by mít mohla. A navíc jsme měli trochu menší peněžní prostředky na reklamu. Frekvence 1 jako náš konkurent, protože za sebou měli Francouze, na rozdíl od nás věděla, že reklama na billboardech a v televizi je nesmírně důležitá.

Když pak za vámi stála CET 21, to jste neměli větší prostředky?

To vám řeknu. První dva roky to fungovalo takhle. Sice jsme měli obrovské přednosti, ale pro běžného posluchače to zřejmě nebylo úplně nejatraktivnější. A peněz moc nebylo. Po dvou letech se ukázalo, že poslechovost není tak velká, navíc zřejmě začaly docházet peníze, takže se vedení Rádia Alfa, tedy Václav Kasík domluvil s CET 21, a to byla velká smlouva. Dohodli se na tom, že Rádio Alfa bude pod CET 21, to znamená, že bude sesterskou stanicí k Televizi Nova. Do propagace nalili strašné peníze, to rádio se přejmenovalo na Nová Alfa, což byl bezvadný, geniální nápad. To jsem tam ještě dělal. V Televizi Nova, která byla tehdy ještě víc populární než dneska, se tu a tam ukázal nápis: Poslechněte si to v Rádiu Alfa. Navíc zpravodajové Televize Nova, kam jsem pak přešel, když přišli s televizním příspěvkem, který zpracovali do vysílání, tak pak ještě vzali telefon a volali do Rádia Alfa obsah té reportáže. Já jsem pak říkal Miroslav Dittrich, Televize Nova pro Rádio Nová Alfa. Takže se to ještě takhle promísilo. Rádio Nová Alfa mělo zvukové reportáže televizních reportáží, co byly na Nově. My jsme z Alfy postupně odešli, přišla tam spousta nových lidí. Někteří se vrátili do Českého rozhlasu a od konce roku 1995 to fungovalo jako Nová Alfa. Také schéma se začalo pročišťovat tak, jak jsme

to my původně chtěli, a i poslechovost se začala zvedat, protože podpora té televize byla masivní.

A proč jste v Alfě nezůstali, když už se začal, jak sám říkáte, program pročišťovat tak, jak jste původně chtěli?

Oni nás moc nechtěli. Já jsem tam nakonec byl programový ředitel a dostal jsem nabídku, že bych mohl moderovat nějaký blok. Ale já jsem šel dál.

Takže vás zlákala nová příležitost...

Tak, možná i trochu hrdost, že jsme tam dva a půl roku něco dělali a pak někdo přijde a... Oni to mysleli dobře, ale rozumíte mi.

Programový ředitel jste byl v Alfě jak dlouho?

Nejdřív jsem byl zástupce šéfredaktora, pak šéfredaktor, druhý rok programový ředitel. Pak byl šéfredaktor jednu dobu Jarda Skalický, ono se to tam dost měnilo.

A koho to byl vlastně nápad založit Alfu? Byl jste u toho projektu od začátku?

Ne, to byl nápad Václava Kasíka, což byl dlouholetý hudebník a hudební redaktor, který se rozhodl s nějakými dalšími lidmi mít vlastní rádio, požádali o licenci a dostali ji. Naše angažmá pak vzniklo zajímavým způsobem. Někdy v březnu 1993 dostali Michel Fleischmann a Václav Kasík licenci na rádia Alfa a Frekvence 1 od RRTV. A Český rozhlas, v té době už Radiožurnál, pozval do vysílání jak Kasíka, tak Fleischmanna, protože to je samozřejmě zajímavá věc, když dostali licenci dvě nová celoplošná soukromá rádia. Václav Kasík šel po chodbě a mířil do nějakého studia na odpolední rozhovor. Tehdy jsem věděl, že dostali tu licenci, a tím, jak skončil federální rozhlas, tak oni nás tady v té budově trochu naštváli, protože my jsme v letech 1989 až 1992 odvedli obrovskou zpravodajskou práci, která začala už schůzkou Václava Havla s Ladislavem Adamcem. Celé jsme to pokrývali. Dělali jsme ekonomické besedy, kde byli Václav Klaus, Dušan Tříška... To byla tehdy krásná léta. Televize byla úplně v rozkladu a my jako ekonomové jsme se k tomu dostali. To ale skončilo a všechny pravomoci získali lidé

z Českého rozhlasu, které jsme považovali z hlediska zpravodajského za „nýmandy“, což byla těžká pravda. Takže jsme najednou museli poslouchat člověka, který v životě nešel ani na vládu. Byli jsme strašně zhrzení, a tak na jaře 1993 leckdo odcházel. Šli do soukromých rádií, do ČTK, do novin. Když se najednou objevila tahle licence, takže jsme si říkali, že to je ono, že tam půjdeme. Když jsem potkal na chodbě Kasíka, tak jsem mu říkal, že kdyby chtěl pomoci sestavit tým novinářů toho nového rádia, tak že jsem připravený. Dali jsme si čísla, on mi za týden zavolal a už to začalo.

Holt devadesátá léta...

Takhle jednoduše! Já ho nikdy předtím neviděl. Ono to někdy vzniká i dnes takhle jednoduše. On si mě někde asi prověřil, co jsem zač. Já jsem v první fázi oslovil vašeho tátu a my dva jsme ještě na Vinohradské tvořili vysílací schéma. To bylo tehdy krásné.

Příloha č. 2: Rozhovor s Jiřím Šimánkem

Vzpomínáte na začátky Alfy?

Byl to vývoj od roku 1992, kdy Václav Kasík začal s týmem spolupracovníků zpracovávat projekt, aby se mohli ucházet o získání licence.

Kdy jste k tomu projektu přistoupil?

Já jsem měl to štěstí, že jsem v období roku 1992 pracoval pro vydavatelství Večerníku Praha, předtím jsem pracoval pro vydavatelství Denního Telegrafu a ještě předtím pro vydavatelství Deníku Metropolitan. V průběhu roku 1992, kdy byla konstituována RRTV a kdy České radiokomunikace na základě rozhodnutí vlády připravily příslušné vysílače a kmitočty pro rozjezd soukromých rozhlasových a televizních stanic, jsem měl to štěstí, že jsem byl osloven, jestli bych se nechtěl zapojit do týmu, který připravuje na zelené louce projekt na získání licence pro celoplošnou zpravodajskou rozhlasovou stanici. A protože jsem předtím pracoval v novinách a práce novinářů jsem si vždycky vážil, tak jsem to chápal jako výzvu přiblížit se k vysílání. Byl jsem pozván na setkání s panem Kasíkem, který byl v té době majitelem firmy Kaskol. Bylo to v jeho kanceláři v Revoluční ulici a tam jsme se potom scházeli pravidelně během let 1992 a 1993. Já jsem byl člověk, který měl zajistit materiálního zázemí pro vysílání.

Takže jste například hledal, odkud se bude vysílat?

Ve spolupráci se specialistou na vysílače Ivo Rottenbergem jsme vyhodnocovali nabídnuté vysílače. Ve spolupráci s dodavateli audiotechniky byly připraveny projekty na výstavbu rozhlasových studií, materiální vybavení. Už v té době byla zahájena tajná jednání s významnými a kvalitními redaktory Československého rozhlasu. Bylo s nimi konzultováno a projednáváno zapojení se do přípravy programu Rádía Alfa. Tito redaktoři již byli natolik vtaženi do projektu Alfy, že s nimi bylo velmi detailně dohodnuto jejich případné angažování do konkrétních pozic za konkrétní finanční prostředky v případě, že bude udělena licence. A v případě, že nebude, protože ta věc byla

hodně otevřená, tak by samozřejmě ti redaktoři dál pracovali v Československém rozhlase.

Základní jmění činilo 50 milionů, jak těžce se shánělo?

Byl to vlastně propočet podnikatelského záměru, který vycházel ze známých cen v roce 1992, které bylo nezbytné zaplatit za veškerou vysílací techniku, jež se musela zakoupit. Celý projekt Rádia Alfa měl velice zajímavou a revoluční technickou věc: měli jsme připravený a naceněný projekt pronájmu, respektive zakoupení transportéru, který nám bude přenášet signál na vysílače. Rovněž jsme neměli finanční prostředky na zakoupení nějaké nemovitosti. Takže jsme museli po celé Praze marketingově shánět prostory. Navíc jsme museli najít takové prostory, které nám majitel dovolí kompletně předělat. A všichni víme, že výstavba studií, která splňují kritéria pro vysílání z hlediska hluku a akustiky, je velice komplikovaný problém, který souvisí s investicí a s jistotou nájemního vztahu. Není pak možné ta studia jen tak přestěhovat někam jinam... Tyto všechny věci jsme museli mít předjednány před vlastním udělením licence.

Vy jste byl u toho, kdy se pak našlo místo v budově YMCA?

Samozřejmě, já jsem byl u všeho. Dokonce si osobně vzpomínám na to, jak jsme měli první setkání s manažerem organizace YMCA, panem Kutílkem. Ten měl na velmi ceněné adrese Na Poříčí 12 momentálně prázdná patra. Dlouho jsme s ním vyjednávali, protože jsme potřebovali celé patro a měli jsme požadavek, aby nám dovolil instalaci technického zařízení na střeše budovy. Problémů jsme měli poněkud hodně a měli jsme omezený finanční rozpočet, který byl v rámci podnikatelského plánu prostě daný. Navíc jsme byli v nezáviděníhodné situaci, když rada na konci svého rozhodnutí všem subjektům, které získaly licenci, poznamenala, že od okamžiku udělení licence je nezbytné do 180 dnů zahájit vysílání, jinak licence propadne. Teprve když pan Kasík převzal licenci a zamysleli jsme nad významem 180 dnů, tak jsme pochopili, že toho času mnoho nemáme. Bylo to několik let po revoluci, byly problémy s dovozem kvalitní špičkové techniky ze zahraničí. Ve zpracovaném projektu bylo řečeno, že by redaktoři, kteří pracovali ve veřejnoprávním rádiu, měli mít v Alfě minimálně stejnou techniku, jakou měli tam. Cílem ale bylo, aby se sehnala ještě další technika, kterou momentálně tito lidé ještě nemají a která by umožnila určité inovativní formy přenášení zpráv. Všichni,

kterí vytvářeli program Rádia Alfa, se do války s rivalem, kterým byl veřejnoprávní rozhlas, usilovně snažili něčím přispět. U rozhlasu, jehož palební síla byla daná počtem vysílačů a rozpočtem, který sestával z přidělených peněz v rámci výběrů poplatků a státního rozpočtu, bylo jasné, že tento souboj musí být doplněn nějakou speciální technikou, kterou budou používat redaktoři Alfy, aby měli šanci v tom souboji uspět. Takže se hledalo, jakou techniku redaktorům dát, aby byli schopni naplnit slogan: Rádio Alfa to ví první.

A podařilo se vám najít nějakou techniku za nějaké rozumné peníze? Mikrofony a tak dále...

Podánilo se najít techniku, kterou tehdy v rozhlase neměli. Myslím, že jsme byli první subjekt, který v oblasti vysílání zakoupil v roce 1993 nejrevolučnější prostředek, který byl k dispozici, a to byly mobilní sady od Eurotelu – Nokie. Všem redaktorům jsme poskytli obrovské přístroje do vozidel na rozhovory. Z nich jsme přímo dostávali zvukové konzervy. Od toho okamžiku jsme vedli soutěžní boj s rozhlasem. A po roce, kdy jsme sečetli finanční ztráty, jsme viděli, že byl od počátku nerovný.

A byl předem prohraný? Jak se ekonomicky dařilo Alfě?

Pracovní atmosféra, která předcházela slavnostnímu zahájení vysílání, byla obrovská. Nejkrásnější nasazení, nejmarkantnější bezprostřední výsledky práce a potom největší zklamání po maximálním odevzdání sil jsem zažil právě v Rádiu Alfa. To byl projekt, kde naprosto špičkoví kvalitní redaktoři, novináři, kteří rozumějí své profesi, chtěli v rámci projektu zpravodajského rádia porazit veřejnoprávní zpravodajský subjekt. Pochopitelně že tento cíl se nepodařilo naplnit, minimálně z důvodu zmiňované palební síly. Vysílače, které nám poskytla rada a které jsme museli platit, byly dominantou našich výdajů. Jako když někdo vydává noviny a platí tiskárnám za tisk. Pochopitelně že mi po celé vysílání volali z radiokomunikací s tím, že je po splatnosti faktur. Říkali, že pokud s panem Kasíkem nepřejdeme a nepodepíšeme směnky, tak nás vypnou. Měl jsem permanentní stresy, protože logicky přišlo období, kdy jsme neměli žádná čísla, žádnou kontrahovanou reklamu. Vysílali jsme s vysokými výdaji a neměli jsme příjmy. Naši akcionáři vkládali naději do plánů, že by Rádio Alfa spolupracovalo v oblasti programu s Televizí Nova, kde náš kolega Jan Vávra získal pozici šéfa zpravodajství. A protože

Vávra byl v úzkém týmu novinářů, kteří připravovali program Alfy, tak jsme očekávali, že zpravodajská pozice Rádia Alfa a pozice pana Vávry by do určité míry mohla pomoci tomu, abychom získali více posluchačů. Z důvodů licenčních a programových nám tento krok v roce 1994 nevyšel. Struktura programového vysílání byla od samého počátku korigována společností Kaskol, která byla nositelem licence a na základě smlouvy s Rádiem Alfa, do kterého Kaskol vložil tu licenci jako nehmotné aktivum, byla ošetřena pozice toho, že budou splněny všechny podmínky, které dala RRTV nositeli licence jako přílohu k přidáním kmitočtům. Tak jsme tedy v roce 1993 a 1994 měli oproti všem předchozím zpracovaným materiálům finanční bilanci horší, než jsme očekávali. Reklamní agentury, se kterými jsme v letech 1992 až 1993 jednali, nesplnily přísliby a neinvestovali u nás reklamu do vysílání tak, jak jsme s ní počítali.

Jak to s tou reklamou vůbec bylo, jak těžko se sháněla?

My jsme jako první věc museli na zelené louce vynaložit prostředky, abychom vůbec sdělili do éteru, že tady je Rádio Alfa, že máme nějaké vysílače a že nabízím nějaký program. Pak jsme museli dosáhnout efektu, aby ten program alespoň někdo naladil a zůstal u něj. Na billboardy jsme si půjčili nejvýznamnější ústavní činitele té doby: Václava Havla, Václava Klause a Miloše Zemana. Měli jsme je schované pro škraboškou a slogan zněl: Rádio Alfa to ví první. Jsem přesvědčen, že se nám to díky našim redaktorům dařilo plnit. V té době ale začaly marketingové výzkumy a hra na měření poslechovosti. Lidem se kvůli televizím začaly dávat peplemetry a reklamní agentury začaly rozdávat peníze podle čísel. Od samého počátku jsme měli problémy s tím, že Frekvence 1, kterou řídil pan Fleischmann se zkušenostmi z Evropy 2, byla preferovaná jako rodinné zábavní rádio a díky provázanosti na Evropu 2 se podařilo Fleischmannovi tuto stanici, která si nedala za cíl bojovat s Radiožurnálem, dostat na větší poslechovost, než jsme dokázali my. Celý rok 1994 jsme v Rádiu Alfa řešili otázku, jak pozměnit strukturu vysílání, aniž by došlo k porušení licenčních podmínek, a stát se žádanějším a víc oblíbeným rádiem. Naši kolegové přemýšleli, kde sehnat posluchače. Všichni odborníci na marketing se domnívali, že nejjednodušší bude sebrat posluchače Radiožurnálu, který jich měl nejvíc, a že přístup Rádia Alfa, který nebyl tak zkostnatělý jako na Radiožurnálu, by mohl vytvořit pro redaktory podstatně pružnější prostředí, ve kterém by se mohlo dosáhnout časové efektivity i líbivějšího zpravodajského sdělení obsahu veřejnosti, což by mohlo vytvořit přeliv posluchačů k Rádiu Alfa.

Což se úplně nepodařilo...

S odstupem času si myslím, že to není proto, že by byla odvedena špatná práce. Ale prostě proto, že bylo špatně vyhodnoceno to, že budou lidé chtít odejít ze zpravodajského rádia do jiného.

Pamatujete si, s kolika jste ročně hospodařili penězi? Když valnou většinu sebraly vysílače?

V roce 1993 nám ulítlo hrozně moc peněz do vybavení, ale mám pocit, že jsme se drželi hodně při zemi. Mzdové náklady byly okolo jeden a půl milionu, což není moc.

Kolik jste měli zaměstnanců?

Se všemi externisty jsme se pohybovali do 50 lidí. Nájem byl fixní, ročně tři miliony korun, zaváděcí kampaň stála 250 tisíc. Neadekvátně vysoké peníze jsme platili ČTK – čtyři miliony. Nejzásadnější byly vysílače, první rok jsme za ně platili 30 milionů, a od roku 1994 dokonce 47 milionů korun. To byla smrtelná částka, která nám zcela jednoznačně říkala, že bez těchto peněz nás vypnou. V roce 1993 se počítalo, že tržby rádia budou koncem roku 1993 asi 25 milionů a v roce 1994 116 milionů. Očekávali, že bychom měli mít tržní podíl na vysílání 5,83 procenta. Nikdo neměl pochybnosti, že s kvalitními lidmi dosáhneme čísla, který nám budou garantovat, že nám agentury dají peníze.

A nedaly...

Bylo řečeno, že v daný den přijdou redaktoři a musejí si sednout do vybavených prostor. Přijdou z místa, kde pracují, a my musíme vybudovat místo, kde budou moct dělat to samé. Samozřejmě že se nepodařilo nic splnit ideálně. Podobně jako dálnice se nedaří opravit podle harmonogramu, tak ani u nás se nepodařilo mít všechna studia a věci dokončené, protože určité specifikace a dodávky – i přestože byly kontrahovány – tak nedopadly, jak měly. Po mnoha jednáních byla zvolená varianta, že ten první, kdo bude prodávat reklamní čas Rádia Alfa, bude společnost IP media, která podávala reklamní čas

Českému rozhlasu. Bylo očekávání, že tento subjekt k nám inzerenty nějakým způsobem dostane. Pochopitelně se to nepodařilo naplnit, jak se očekávalo. V roce 1994 bylo jasné, že musí přijít změny. Překlopili jsme reklamu jinému subjektu, založili jsme firmu Alfa Media, která pak začala prodávat reklamní čas Rádía Alfa. Byla konstituována z lidí, kteří byli přetaženi z jiných rádií a šéfem se stal obchodní ředitel Evropy 2 a Frekvence 1 Václav Kubata. Moji šéfové očekávali, že přetáhne všechny své kontakty, které měl s inzerenty do Rádía Alfa. Extrémním názorem byl názor Michala Zelenky, prezidenta Asociace provozovatelů soukromého vysílání, že vysílání je obalem reklamy. Říkal, že nemůžeme chtít, aby Rádio Alfa vyhrálo válku, když máme na prvním místě program. Od roku 1994 byla na stole otázka, která vytvářela vnitřní konflikt mezi novináři a lidmi z obchodu, kteří měli zajistit peníze pro provoz. My jsme byli neustále v rozporu mezi příjmy a výdaji, které jsme řešili formou provozních překlenovacích úvěrů od České spořitelny. Domnívali jsme se, že by mohly být kapitalizovány formou navýšení základního jmění, ale bylo nám jasné, že nikdo nebude navyšovat kapitál, když na konci tunelu neuvidí bílé světlo. Ruku v ruce s tím probíhala jednání, jakým způsobem ve vysílání upravit nějaké parametry, abychom byli atraktivnější pro inzerenty. Nikdo nikdy neoceníl, že soukromý podnikatelský subjekt při maximálním nasazení velice kvalitních novinářů a celého pracovního týmu dokázal dostat do éteru skrze omezený počet vysílačů, a to ve čtvrtinovém řádu, než měl Radiožurnál, strukturu informací, která na tom z hlediska mluveného slova byla stejně jako Radiožurnál. A to za náklady stonásobně menší. Jak sílila převaha výdajů nad příjmy, tak u akcionářů sílily názory, že je potřeba měnit strukturu vážné seriózní zpravodajské stanice do spíše informačního rádia, kde se bude podíl mluveného slova zmenšovat, kde se bude víc hrát a kde se budou lidé víc bavit.

Kdy jste věděl, že z rádia odejdete?

V roce 1994 v tisku proběhla informace, že propojení vymyšlené Janem Vávrou s CET 21 přes radu neprošlo. Bylo jasné, že je třeba to řešit jiným způsobem. Přesně si pamatuji okamžik, kdy mi Václav Kasík předal funkci ředitele a požádal mě, jestli bych dokázal s týmem pracovníků programu, s Josefem Havlem a Miroslavem Dittrichem, abychom dali dohromady jakési nové programové schéma, které bude méně zpravodajské a ve kterém bude víc podílu reklamy a hudby, ale v mezích licence. Zpracovali jsme tzv. Rádio Alfa 2, vytvořili jsme nové reklamní jingly a podařilo se nám do vysílání zapracovat velmi atraktivní vysílací prvky. Velmi úzce jsme v té době spolupracovali s Michalem

Zelenkou. První sadu všech reklamních sloganů a názvů našich rubrik nám namluvil Zdeněk Mahdal, největší hvězda české reklamy 90. let, a mám pocit, že jsme spolupracovali i s Petrou Janů. Už jsme neměli slogan, že to víme první, a všichni jsme byli připraveni už nebýt tak konzervativně zpravodajské rádio. Velký důraz byl kladen na to, že se musí jednoznačně změnit hudba. Po dlouhých analýzách v roce 1994 se došlo k závěru, že není možné, aby rádio hrající v blocích mělo v každém z nich tak dramaticky jinou hudbu. Byla jiná pro to, že jsme hráli formou externích hudebníků, říkalo se jim „kufříkáři“. Stávalo se, že to rádio v pondělí od 5 do 9 nějak hrálo a za týden bylo hudebně úplně jiné. Po získání dat z průzkumu bylo rozhodnuto, že hudba musí hrát konstantně a toho že lze dosáhnout pouze nasazením hudebního selectoru. Tím, že mě do toho vložili, tak očekávali, že se mi nějak podaří udělat kompromis mezi všemi těmi zainteresovanými stranami a najít v rámci průniku všech zájmů a názorů řešení. Mně se podařilo, že jsme rozhybali hudební selector, Mirek Dittrich s panem Havlem změnili schéma a začali jsme být víc informační. Agentury ale v té době řekly, že to je málo. Byla tedy zpracována studie od externího dodavatele, který prodával reklamu, a ten jednoznačně sdělil, že změna musí být razantní a že se to musí vůči inzerentům jmenovat Nová Alfa. Já jsem byl ještě u toho, kdy donutili pana Havla a Dittricha, aby změnili strukturu vysílání a poměr mluveného slova vůči hudbě, a kdy se s obrovským přispěním TV Nova odstartovalo vysílání Nové Alfy. Obchodníci, kteří prodávali reklamu TV Nova, jen mávnutím proutku posunuli příslušné miliony do rádia. Pointa celého toho procesu měla ekonomickou rovinu. Rádio Nová Alfa byl marketingový bonbonek, finta na inzerenty. Dělali to ti samí lidé, kteří tam byli od začátku, možná jich bylo o trochu méně a možná méně jezdili a posílali zprávy. Tento tým pracovníků v programu pak víceméně vytvořil předpolí k informačnímu Impulsu. V roce 1995 jsem pak byl představenstvem požádán, abych ukončil angažmá v Rádiu Alfa dohodou s nějakým komickým zlatým padákem, a to proto, že jsem se neztotožnil s přeměnou Rádía Alfa na Rádio Nová Alfa, kde došlo k dramatické změně podílu mluveného slova a hudby. Od počátku jsem byl u celé anabáze licenčního řízení a bylo mi jasné, že se tím poruší licenční podmínky.

Příloha č. 3: Rozhovor s Richardem Medkem

Jak na tu dobu vzpomínáte?

Byla to doba velkých možností, protože všechno se nějak tvořilo a bylo spousta příležitostí. Komerční média byla novum, začínala, tak nabízela samozřejmě daleko lepší podmínky, než jaké jsme měli ve veřejnoprávních médiích. Kdo měl chuť, tak se do toho mohl vrhnout – já se do toho vrhnul, stavěl jsem Novu, kam jsem šel půl roku před začátkem vysílání a pak mě Železný vyslal do Alfy, abych tam dělal generálního ředitele. To mělo samozřejmě nějaký vývoj... Já na tu dobu ale vzpomínám v dobrém.

Vy jste do Alfy šel v roce 1995, zůstal jste dva roky. Můžete přiblížit, jak se rádio změnilo vlivem spojení s CME a Televizí Nova?

To byl pro rádio zásadní zlom. Po roce fungování se Alfa dostala do velkého propadu, měla poslechovost pět procent, což bylo k neudržení, protože se tam sice vytvářelo zpravodajství, ale za málo peněz. To na tom bylo znát. Posluchači to nepřijali. Vstoupila CME a nalila do toho peníze, tím pádem mě tam koptovali, abych to jakoby dal dohromady, protože jsem za sebou měl rozhlasovou zkušenost. Měli jsme za zády Novu, rádio se přejmenovalo na Novou Alfu a začalo se se změnou schématu, což bylo nezbytně nutné. A také odstartoval cross-promotion, což si myslím, že do té doby neexistovalo, aby bylo rádio spojené s televizí. Na Nově, která ještě pořád měla takový ten odér novosti a obrovskou sledovanost, se objevovaly upoutávky na rádio, což já jsem vždycky řešil se Železným. Bylo to samozřejmě barterové, takže to nic nestálo. A začalo se měnit schéma. Tam byl jeden problém, a to ten, že tím, jak ta stanice byla původně zpravodajská – a měla licenci na zpravodajskou stanici – tak tam byl velký podíl mluveného slova. Licenční podmínky se musely dodržet, protože jinak by ta licence mohla být odebrána. Takže se schéma změnilo tak, že přes den to bylo proudové schéma, což už dneska jedou všichni včetně Radiožurnálu, a celou noc bylo mluvené slovo, čímž se doháněla ta licenční podmínka, kterou bylo nutné dodržet. Celou noc tam bylo nějaké divadlo.

To se ale Radě moc nelíbilo. Nejdřív vám přišla výtka, pak i pokuta milion korun.

Nelíbilo, furt se to řešilo a bylo to na ostří nože. Jinak to ale nešlo, protože to rádio bylo silně propadové a nám se podařilo během roku zvednout share z 5 procent na 12 procent, což byl velký úspěch. To rádio se během dvou let rozjelo a tím, jak mělo jednoho vlastníka a stejné obchodní oddělení, tak se i prodávalo. Reklama se vždy dostala i do rádia, když to mělo stejné obchodní oddělení. Během mého působení se rádio oddlužilo a získalo nějaký standardní formát i postavení na trhu.

Myslíte si, že jste i po změně programového schématu dodržovali licenční podmínku, že jste museli být zpravodajsko-publicistické rádio?

Tam nebylo tolik peněz na programové schéma jako třeba na Radiožurnálu, ale dodržovali jsme to – jednak jsme měli zprávy třikrát do hodiny, ale samozřejmě už kratší, bystřejší a tak dále, a jednak jsme zkrátili příspěvky na nějaké snesitelné minimum – dvě až tři minuty. Pořád jsme měli zpravodajskou redakci, jen ty věci se točily jakoby úsporně, moderně. Vznikla nová zvuková grafika a byl to takový relaunch, jak se česky říká. Takže to se dodržovalo, akorát tam byl problém s tím procentem mluveného slova. To se nahánělo v noci a to se radě samozřejmě nelíbilo.

Spojením s Novou a tím, že vznikla Nová Alfa, tak byly v rádiu nějaké personální obměny. Spousta lidí, kteří byli u zrodu Alfy, šli pryč – do Novy nebo zpátky do veřejnoprávního rozhlasu.

Ona to byla docela síla, protože jak do toho vstoupilo CME, tak si tam nasadilo svoje Američany. Takže já jsem měl třeba amerického programového ředitele. Byl to nějaký plavčík nebo co a přijel do Česka dělat tohle. Taková byla doba. A místo Šimánka jsem měl americkou ekonomickou ředitelku. Takovou ošklivou babu... S nimi jsem se pořád hádal, protože jejich představy byly vrcholným diletantismem. Američané, když do toho dali ty peníze, tak chtěli mít přehled a chtěli tam mít svoje lidi, ale ono to s nimi moc dobře nešlo. Nakonec jsem dosáhl toho, že Stogela vyhodili, hodně mi v tom tehdy pomohl Železný, protože s ním to fakt nešlo. Američani se museli trochu spolehnout na mě a na lidi, kteří tam byli.

Ačkoli byly problémy s radou, tak poslechovost vysílání se zvedla. Proč jste vlastně vy v Alfě skončil?

Já jsem se chtěl vrátit do Novy. Když jsem do Alfy odcházel z Českého rozhlasu, byl jsem zastupující šéfredaktor Radiožurnálu, odkud jsem šel rozjet televizi a chtěl jsem do ní zpátky. Se Železným jsem se dohodl, že to takhle nějak vezmu, než se to dá dohromady. A on dodržel slovo. Když jsem po dvou letech řekl, že chci jít zpátky, tak jsem šel.

Takže tam byla nějaká domluva předem, že v Alfě budete na přechodné období?

Jasně, já jsem tam nechtěl být.

Pamatujete si, jaké to bylo koncem roku 1996, když jste Alfu opouštěl? Rádio se zase muselo přejmenovat...

A víte proč? Protože s tím názvem měla rada problém. Neuznali ho, tak se to muselo vrátit. Po mně tam šel Petr Dvořák, byl tam tak dva roky a pak mu neprodloužili licenci.

A myslíte si, že ty problémy nakonec skutečně mohly vést k tomu, aby rada licenci Alfě neprodloužila?

Nemyslím si to. Hlavní problémem byla největší výhoda toho rádia – napojení na Novu. Tam to bylo to samé, ti měli také pořád problém s radou, protože projekt na Novu vypadal nějak a realizace vypadala úplně jinak. A protože na Novu nedosáhli, tak to odnášel tehle slabší partner. Cokoli jsme v rádu udělali, tak všechno bylo nějakým způsobem sledované a sankcionované. To rádio to odnášelo za Novu, na kterou nemohli. A určitě pak kvůli tomu nebyla prodloužená ta licence.

Příloha č. 4: Rozhovor s Petrem Štěpánkem

Jak na tu dobu vzpomínáte?

Ona to byla svým způsobem taková pionýrská doba. Soukromé vysílání —ať už televizní, nebo rozhlasové – si teprve hledalo nějakou svou podobu, jak co se týká legislativy, tak samotného prostoru jednotlivých televizí, respektive rádií. Nejvíce to bylo patrné na příběhu Televize Nova, ale ono se to v menší míře týkalo i dalších subjektů, třeba Televize Prima a také Rádía Alfa. Šlo o organizační strukturu, jakým způsobem to tam fungovalo. Oni si v rámci běžného provozu vždycky založili nějakou servisní organizaci, která vykonávala některé činnosti spojené s provozem toho subjektu. Problém to začal být v okamžiku, kdy se nám na radě začaly hromadit dotazy od soudů. Někdo si stěžoval na něco, co se odehrálo na obrazovce nebo v éteru, a soud řešil, kdo je za to zodpovědný. A přicházel na to, že vysílání spíše provozuje servisní organizace než držitel licence. Jenže podle našich zákonů zodpovědnost za vysílání měl mít držitel licence, ne jeho servisní společnost. A v okamžiku, kdy to takhle bylo a kdy to takhle kvalifikovaly soudy, tak vlastně pro nás to znamenalo, že ten subjekt porušuje zákon v tom slova smyslu, že nevysílá ten, kdo by vysílat měl, ale vysílá někdo, kdo licenci nemá – tedy servisní společnost. Byli jsme nuceni to nějakým způsobem řešit a za tím účelem jsme zahájili několik správních řízení povětšinou právě s těmi subjekty, který byly servisní organizací. V případě Novy to bylo Česká nezávislá televizní společnost, v případě Alfy Rádio Alfa, a. s. Tehdy jsme hlavně oslovili Ústav státu a práva, aby nám řekl, které činnosti jsou pro držitele licence definiční pro to, že skutečně provozuje to rádio nebo televizi. Tímhle způsobem jsme rádia a televize dotlačili k tomu, že oni to pak většinou různě převedli, aby nebylo markantní, že vysílání dělá někdo jiný. U Rádía Alfa tam byl ještě ten problém, že do něj v průběhu času chtěli vstoupit Američané, kteří byli v Nově. Tenkrát se kolem toho motal – coby představil CME – pan Fertig. A tehdy byla taková společensko-politická atmosféra, která nepřála křížení vlastnictví – aby ten samý subjekt, který je v televizi, vlastnil i rádio. Byla na to mnohem větší vysazenost, než je dnes.

Vy jste několikrát zamítli vstup CME do Alfy. Velká změna ale nastala lednem 1996...

To byl zákon 301/1995 Sb., z pera Marvanové a spol., který umožnil zrušení veškerých neprogramových licenčních podmínek. Já když to vysvětluji, tak vždycky říkám, že když vznikala mediální legislativa na začátku 90. let, tak Česká republika přijala docela dobrý zákon o rozhlasovém a televizním vysílání, ale nebyl s to postihnout všechny detaily, které přinese život. A proto tehdy vznikl institut takzvaných licenčních podmínek, který nad rámec zákona mohla RRTV provozovatelům vysílání udílet. S tím, že pokud v zákoně byly nějaké díry, tak se daly upcat licenčními podmínkami. Věděli jsme, že přijetí této novely je špatné, strašně jsme proti tomu protestovali. V okamžiku, kdy bylo možné zrušit licenční podmínky, tak si samozřejmě provozovatelé hned 1. ledna 1996 o to běželi říct, protože se jim daleko volněji dýchalo. Ten „otravný regulační orgán“ na ně nemohl dohlížet. Zrušili si je, což jim v mnohém uvolnilo ruce a v případě Alfy to pak bylo tak, že společnost CME vstoupila do servisní organizace, a to rádio ovládla.

Což byl stejný scénář jako předtím na Nově...

Jenomže u Alfy to mělo tu komickou nebo spíš ironickou podobu, že se blížil konec platnosti licence Alfy. Oni byli bohorovní, jak nás převezli, že vstoupili do té „servisky“. Já jsem tenkrát Fertigovi říkal, že je to sice hezké, že to takhle obešli, fajn, ale že se blíží období konce platnosti licence a rada měla úzus, že dosavadním provozovatelům, pokud to provozovali bez problémů, dávala ve znovuudílení licencí jistou výhodu. Tenkrát jsem mu říkal, že neovládají držitele licence, a tak že jim lze dost těžko poskytnout výhodu, když de facto nejsou rádiem. Asi jsem nebyl sám, kdo na to koukal skrz prsty, protože když pak v roce 1998 proběhlo řízení na frekvence, na kterých do té doby vysílala Alfa, tak se tam vyskytly jiné dobré subjekty jako pozdější vítěz Impuls. A Alfa holt zplakala nad výdělkem.

Alfě jste licenci neprodloužili tedy i kvůli tomu? Nejenom kvůli výtkám k porušování programového schématu a poměru mluveného slova a hudby?

Tohle určitě také hrálo roli, ne že ne. Já vždycky říkám, že i členové rady jsou jenom lidi. To nejsou stroje. Dotyční radní mají své výhrady, něco se jim nepozdává a nakonec se to promítne do hlasování, jestli jsou pro, nebo ne. V radě sedí 13 lidí, pak se to prostě sečte a je nějaký výsledek. Ten tenkrát byl, že na rozdíl od Frekvence 1, která to obhájila, Alfa dostatek hlasů neměla. I kvůli tomu, že tam byl jiný, velmi dobrý projekt. Že rada

nerozhodla blbě, koneckonců dokazuje i to, že se Impuls záhy stal nejposlouchanějším rádiem a tu příčku si drží řadu let. Tak jsme asi nevybrali špatný projekt. Navíc při licenčních řízeních udělíte jedno rádio a máte na něj několik zájemců, přičemž polovina z nich jsou výborní. Pak volíte mezi výbornými a častokrát to rozhodují maličkosti. Když už jsem pak v radě nebyl, ale pohyboval jsem se v soukromém sektoru jako poradce, tak si mě některé subjekty najímaly s tím, jak to udělat, aby licenci dostaly. Já jsem jim vždycky radil, že je potřeba mít nějakou třešničku na dortu, kterou před tou radou skládající se z obyčejných lidí zaujmou, co radě zůstane zaryté v hlavě a tím na sebe upozorní. A ono to funguje i naopak. Když máte nějaké vroubky, tak lidi si to pamatují. Když jsme udělovali licenci na výjezdním zasedání ve Znojmě a ve finále proti sobě byla Alfa a Impuls, tak tyhle drobnosti převáží. Alfa měla své zastánce, ale v 13členné radě pro ni, mám pocit, nakonec hlasovali asi jen čtyři lidi.

Říkal jste, že jste hodně protestovali proti novele vysílacího zákona. Jak se stalo, že si ho nakonec politici prosadili?

V roce 1996 byly volby, jestli se nemýlím a politici vycházeli vstříc médiím, protože média jim pak za to platila pozorností. Takhle to funguje. Provozovatelům nadělovala média výhody a my jako rada jsme byli před poslanci za pitomce. Tohle bylo opravdu téměř na krev, protože ti tři poslanci, kteří za novelou stáli – Marvanová, Příbáň a Zemina – byli tenkrát všichni z ODS. A já, který jsem seděl v radě, jsem byl také členem ODS. Milan Šmíd nazval tuto trojici hrobaři české mediální legislativy. Pamatuju si, jak jsem byl na poslaneckém klubu ODS jim vysvětlovat, že konstrukce zákona je blbá, že je děravý a že licenční podmínky umožňují ty díry zalepit. Když nebudou, tak najednou zůstane jen děravý zákon, což v sobě skrývá jisté nebezpečí, že se dá nejrůznějším způsobem obcházet. Na moje slova potom došlo s celou kauzou okolo Televize Nova. Když po nás pak chtěli, abychom řešili spor uvnitř Televize Nova mezi licencovanou firmou CET 21 a její servisní organizací ČNTS, tak my na to už neměli žádný nástroj. A v bleděmodrém, ne však tak markantně, to bylo i v jiných subjektech. Mně pak Kasíka bylo docela líto, on se opravdu snažil, navíc to byl muzikant. Vždycky jsme byli podezříváni z toho, jaké jsou v RRTV politické vlivy a kdo to ze zákulisí řídí. Na jednu věc novináři nikdy nepřišli. Jestli tam byla nějaká lobby, tak to byla muzikantská lobby. Když se podíváte na nejrůznější držitele licencí nebo firmy a kdo za nimi stál, tak v mnoha případech to byli nejrůznější rockeři, muzikanti – Láďa Faktor v jižních Čechách, Samson

Lenk, Pavel Váňa z Rádia Jih na Moravě, Radim Pařízek, rocker z Rádia Čas v Ostravě. Kasík byl taky muzikant, takže třeba já coby sám muzikant jsem pro ně měl slabost. Vždycky to byla určitá výhoda. Takže Kasíka mi bylo líto, on byl pak spíš nástrojem vlastníků. A ti – ať už ti otevření, nebo skrytí za servisní firmu – to vymňoukli, jak to vymňoukli.

Ještě se krátce vrátím k historii systému duálního vysílání, vy jste říkal, že ten první zákon z roku 1991 byl napsaný dobře. Správný byl tedy i systém udělování licencí?

Napřed je udělovala Mikloškova ministerská komise. A pak teprve vznikla nejprve federální rada pro vysílání a republikové rady. S rozpadem federace federální zanikla a zůstaly jen ty republikové. Jak říkám, byly to pionýrské doby a chyběly zkušenosti. Některé představy o tom, jak to bude fungovat, asi byly naivní. Udílení licencí bylo jako mistrovství světa v krasobruslení. Někomu se projekt líbil, někomu se nelíbil. Není to jako běh na 100 metrů, kdy rychlejší prostě vyhraje. A politici na jednu stranu chtěli, aby orgány byly nezávislé, a když pak nezávisle jednaly, tak se jim to zase nelíbilo.

Příloha č. 5: Rozhovor s Karlem Zajícem

Jak vzpomínáte na příchod do Alfy?

Já jsem do Alfy přišel v dubnu 1997 poté, co jsem v lednu opustil Rádio Vox. Petr Dvořák mě potom zavolaal a říkal, že pro mě má nějaký návrh. My jsme se znali od vidění, nebyli jsme v nějakém úzkém kontaktu, to až posléze, když jsme společně dělali Rádio Blaník. Já jsem si myslel, že chce něco moderovat, a on mi nabídl místo šéfa zpravodajství a publicistiky, tedy šéfredaktora stanice. Domluvili jsme se a já od dubnu nastoupil.

Nastupoval jste v době, kdy se toho hodně měnilo. Například název...

Já jsem byl v etapě, kdy se z Nové Alfy dělala zpátky Alfa. Tam se to přejmenovalo. Když jsem nastoupil, tak se to dolad'ovalo, a to až do června. Od července už jel učesaný program, který se částečně měnil, přihazovaly se i nějaké formáty, které za Nové Alfy zmizely z vysílání, ale byly součástí licenčních podmínek. Spíš to byl objem věcí než nějaké konkrétní programové prvky. Snažili jsme se obsah rádia dotlačit zpátky do poměru mluveného slova a hudby. Formátově jsme se vrátili k tomu, jak to bylo před nástupem Nové Alfy.

Než začala vysílat Nová Alfa, někteří lidé odcházeli pryč. Jak to bylo, když Nová Alfa končila a zase to měla být Alfa? Nabíral jste, vyhazoval?

Já jsem vyhazoval. V dubnu, když jsem nastoupil, tak mi Petr Dvořák říkal, že v centrální redakci zpravodajství je bez krajánků 12 lidí, a on chtěl, aby jich k 1. červenci bylo pět. To zúžení bylo velké, nicméně poté jsme se domluvili na sedmi. Vysílací směna se skládala ze zprávaře, který byl zároveň šéfem směny, a ze servismana, který točil telefonáty, nabíral dopravu a byl někdo mezi redaktorem a produkčním. Zahraniční zpravodaje jsem si vedl já, stejně tak i krajánky. Redakce se zaměřovala ryze na pražské a celostátní věci. Tři lidi byli na celostátní věci, další se věnovali Praze. Jedna redaktorka tam byla na lifestyle. V rádiu byl třeba David Slížek, současný šéfredaktor Lupy, Renata Mňuková, byl tam Honza Chlaň, který teď moderuje ráno na Regině DAB Praha. Honza Daněk moderoval, Pavel Kučera moderoval, ten je teď na Regionu, Miloš Pecháček moderoval. V redakci byla ještě Monika Kozáková, ta dělala vládu a parlament. A také

Kristýna Štanderová a Zbyšek Horák. Moc pořadů už jsme tehdy neměli, bylo to hodně proudové. Vysílali jsme talk show, něco dělal Pavel Maluš, který teď hlásí dopravu z dispečinku Zelené vlny Na Bojišti. A ještě tam tehdy byla Šárka Swiderová, která teď dělá mluvčí někde v Ostravě. Ze zpravodajských zdrojů jsme měli ČTK, DPA a taky jsme měli linku na dopravní zpravodajství. Na komerční stanici jsme využívali opravdu hezkou síť regionálních zpravodajů a zahraniční zpravodaje. ČTK ze zahraničí nebyla nic moc. Tím, že jsme tam měli své lidi, jsme získali originální obsah.

Kolik bylo zahraničních zpravodajů poslední léta Alfy?

Asi devět a k tomu bylo 12 nebo 15 krajánek po republice.

Kdy se Rádio Alfa přestěhovalo do Vysočan, na Kovářskou 15?

To už jsem tam byl a stěhování právě probíhalo. Ještě jsem byl v budově YMCA, ale už se chystala Kovářská. Určitě někdy do léta 1997 jsme ještě byli v ulici Na Pořící. Kovářskou pak Alfa koupila, ona to původně byla mateřská škola. Když jsme tam pak přišli, tak tam furt byly záchodky s malými mušlemi. Celé se to předělalo a pak víceméně přes noc přestěhovalo. YMCA chtěla trochu víc peněz, tohle bylo výhodné. Ve výsledku to byl ideální prostor pro rádio. Přesně to stačilo. Byl tam newsroom, z něj se přes chodbu šlo k vysílání, nalevo bylo vysílací studio, napravo malé nahrávací studio a na chodbě nad schody bylo produkční studio, kde byl Ivan Kadeřábek, dnes audiotechnik.

V roce 1997 měla RRTV hned několik výhrad k dodržování licence. Pamatujete si, jak jste to řešili ve vedení?

My jsme v době, kdy jsme dělali změny zpátky na Rádio Alfy, víceméně věděli, že tím odebrání licence zažehnáme. To bylo pocitově jasné. Na druhou stranou čím dál tím více se zvětšoval otazník nad prodloužením licence, ke kterému ve finále pak nedošlo. Ale kroky, které se po mém nástupu dělaly, byly jasně vedené k tomu, aby se zabránilo dokončení řízení o odnětí licence.

A neměl jste strach o poslechovost? Za Nové Alfy stoupla za cenu všech těch problémů...

Já jsem tomu formátu dost věřil, ale narážel na otazník v podobě rizika neprodloužení licence. Samozřejmě ze strany majitelů byl velký otazník ohledně toho, jestli financovat kampaně. Alfa v podstatě žádné neměla. Vezměte si, jak hladce přešlo vysílání na Impuls – se stejnými jingly, jen jiným názvem a masivní kampaní. Ještě nějakou dobu držel Impuls úplně stejný program, jen pod jiným názvem, a nabral ohromná čísla. Formát tedy životaschopný byl, jen nebyl podporovaný. Logicky, protože se čekalo, co bude.

CME už v Alfě nějakou dobu figurovala jako majoritní vlastník Rádia Alfa, a. s., nepamatujete si, jak se v té době sháněla reklama?

Obchodně to nebylo zase až tak špatné. Nějaký pokles, kdy to bylo krmené Novou a marketingově podporované, tak ale byl.

Jak dlouho jste v Alfě byl?

Až do poslední vteřiny.

Takže si pamatujete, kdy Václav Kasík přemýšlel o tom, že Alfa skončí ke konci roku 1998, ale nakonec se rozhodl pokračovat až do řádného konce licence?

Já si to pamatuju trochu jinak. Nastala dohoda mezi Kasíkem a Hrabákem, kdy Kasík řekl lidem, že můžou odejít k nějakému datu – asi to byl konec roku... Hodně lidí tak učinilo. To je logické, na druhou stranu kapitán potápějící se loď neopouští a s Jirkou Hrabákem jsme se odmluvili, že tam zůstanu. Věděl jsem, že už pak pokračovat nechci, i když ta nabídka padla, ale nechtěl jsem, protože s Petrem Dvořákem už jsme v tu dobu poměrně silně připravovali Rádio Blaník.

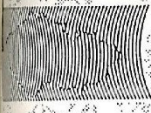
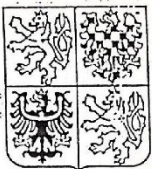

Pamatujete na rok 1998? Rada tehdy vypsalá nové výběrové řízení na vaše kmitočty.

Jeli jsme normálně. Nové výběrové řízení bylo zvláštní, protože v té době jiným vysílatelům rada licenci prodlužovala nebo se vypsalá výběrové řízení, ale stejně tu licenci získali dál.

A vzpomínáte si na moment, kdy vám ji RRTV neprodloužila a vybrala Impuls?

V situaci, které tehdy byla na RRTV, to pro mě až tak velké překvapení nebylo. Patřil jsem k pesimistům, kteří si mysleli, že to nedopadne. Bylo to spíš o tom stát se psychologem a uklidňovat lidi kolem, že určitě práci najdou. To jsme ještě nevěděli, že prolnutí mezi Alfou a Impulsem projde takhle hladce, že tam i spousta lidí zůstane – jako třeba Honza Daněk. Myslím, že pro ten tým to tehdy byla rána, ti byli větší optimisti. Mysleli, že když už děláme všechno správně, že není důvod pro to, aby Alfa nebyla dál. Z mého pohledu tam historicky bylo tolik černých puntíků, že to takhle asi mělo být. I když mi to bylo líto, Alfa byla životaschopná, a kdyby se „přitopilo“ kampaní, což jsme pak viděli v podobě Impulsu, tak víme, kam ten formát došel. Pokud by nedošlo k tomu zásadnímu přeformátování programu na Novou Alfou, kdyby se ten program zlehčil, upravil trošičku jinak, takové problémy být nemusely. Myslím, že s novým vlastníkem by se to dalo všechno vyřešit, ale problém podle mě byl, že se zásadním způsobem změnil program a to radě vadilo, dávala to jasně najevo a společnost CME jela jako buldozer, co si budeme povídat.

Příloha č. 6: Licence k celoplošnému rozhlasovému vysílání (scan)

		RADA ČESKÉ REPUBLIKY pro rozhlasové a televizní vysílání	
L I C E N C E			
K CELOPLOŠNÉMU ROZHLASOVÉMU VYSÍLÁNÍ			
Č. 003 / 1993			
Název stanice:	"RADIO ALFA"		
Držitel licence:	Kaskol, společnost s ručením omezeným		
Vysílací frekvence:	specifikovány v kmitočtovém přidělu		
Pokryvané území:	Česká republika		
Program:	Základní specifikace viz "Podmínky k licenci", které jsou nedílnou součástí této licence		
Charakteristika:	-----		
Podíl původních a převzatých pořadů:	- - -		
Osoba odpovědná za obsah programu:	- - -		
Technické údaje:	-----		
Provozovatel vysílání:	-----		
Povolení ke zřízení a provozování stanice číslo:	- - -		
Maximální vyzářený výkon:	- - -		
Doba vysílání:	specifikována v projektu		
<i>Držitel licence je povinen dbát, aby vysílání bylo v souladu se skutečnostmi uvedenými v žádosti, na jejímž základě byla tato licence udělena. Dále se zavazuje dodržovat podmínky uvedené v příloze k této licenci.</i>			
Licence udělena rozhodnutím Rady České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání, na základě veřejného slyšení a žádosti č.j. d 236/1993			
Jest vydána na období 6 let a dnem 24. 2. 1999 pozbývá platnosti			
Počet příloh:	ks.		
v Praze dne:	18. 3. 1993		
			
Držitel licence	Předseda Rady České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání		

Příloha č. 7: Ukázka bodového scénáře k vysílání z roku 1994 (scan)

PLÁN VYSÍLÁNÍ - Čtvrtek 9. 6. 1994

Ranní blok: 5 - 9 hod. Ondráček

Kulatý stůl: Volby ve střední Evropě - Chalupa/Hoffman

5:00 Čas - staniční znělka - Zprávy
5:06 Počasí
5:08 Hudba
5:11 Jingle... Alfa - (telefonát nebo host)
5:13 Inzerce
Hudba
5:15 Čas - Headlines
Anonce pořadu

5:16 Počasí
5:17 Přehled domácího tisku (čte autor)
5:19 Hudba
5:22 Sportovní servis
5:24 Kulturní servis
5:26 Počasí
5:27 Hudba
5:30 Čas - staniční znělka - Headlines
Anonce pořadu

5:31 Cenová houpačka
5:32 Jingle (Alfa)
5:33 Hudba
5:36 Jingle (Alfa)
5:37 Očekávané události
5:39 Počasí
5:40 Hudba
5:43 Anonce na kulatý stůl
5:45 Čas - Headlines
Anonce pořadu

5:46 Finanční servis
5:48 Jingle (Alfa)
5:49 Hudba
5:52 Telefonát
5:54 Hudba
5:57 Počasí
5:58 Hudba
5:59 Inzerce

6:00 Čas - staniční znělka - Zprávy
6:06 Počasí
6:08 Hudba

Příloha č. 8: Část smlouvy o vzniku Rádía Alfa, a.s., (scan)

S M L O U V A

o technickém, finančním, hospodářském a organizačním zajištění
provozování rozhlasového vysílání

Smluvní strany:

KASKOL, spol. s r.o., se sídlem Školská 38, Praha 1,
držitel licence celoplošného rozhlasového
vysílání na území České republiky.

RADIO ALFA, a.s., se sídlem Na poříčí 12, Praha 1 se dohodli
na této smlouvě:

I. Preambule

Firma KASKOL, spol. s r.o. je držitelem licence k celoplošnému rozhlasovému vysílání, kterou obdržela rozhodnutím Rady České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání č.j. R-095/93 dne 18. 3. 1993.

Na základě udělení této licence iniciovala firma KASKOL, spol. s r.o. vznik akciové společnosti RADIO ALFA, jejímž předmětem činnosti je zabezpečení provozu, financování a realizace projektu celoplošného vysílání, /na základě jeho schválení byla firmě KASKOL, spol. s r.o. udělena licence k celoplošnému rozhlasovému vysílání/.

Firma KASKOL, spol. s r.o. jako držitel licence - provozovatel celoplošného rozhlasového vysílání se dohodla se společností RADIO ALFA, a.s. na realizaci výše uvedeného projektu prostřednictvím technického, finančního a organizačního zázemí společnosti RADIO ALFA, a.s. takto:

(...)

2. V ostatním se práva a povinnosti smluvních stran řídí obchodním zákoníkem.
3. Smluvní strany prohlašují, že si tuto smlouvu před jejím podpisem přečetly, že byla uzavřena po vzájemném projednání podle jejich pravé a svobodné vůle, určitě, vážně a srozumitelně, nikoli v tísní za nápadně nevýhodných podmínek. Autentičnost této smlouvy potvrzují svými podpisy.
4. Tato smlouva nabývá platnosti dnem podpisu, byla vyhotovena ve dvou exemplářích z nichž každá smluvní strana obdrží jeden výtisk.

V Praze dne *28.6. 1993*

[Handwritten signature]

.....
za KASKOL, spol. s r.o.

[Handwritten signature]

.....
za RADIO ALFA, a.s.

KASKOL SPOL. S R.O.
REVOLUČNÍ 6
110 00 PRAHA 1
TEL/FAX: 2311391